

FEDERICO MOCCIA

Trei metri deasupra cerului

Traducere din limba italiană
de Viorica Ungureanu

//bestseller

... și în timp ce se uită la cerul albastru, se gândesc la
... și în timp ce se uită la cerul albastru, se gândesc la
... și în timp ce se uită la cerul albastru, se gândesc la

Cathia are cel mai frumos fund din Europa. Pe o coloană a podului de pe Corso Francia o inscripție în graffiti roșu strălucește cu toată nerușinarea.

Alături, un vultur regal, sculptat cu mult timp în urmă, l-a văzut cu siguranță pe făptaș, dar nu o va spune niciodată. Puțin mai jos, ca un pui de vultur apărât de ghearele de marmură, stă el.

Părul tuns foarte scurt, grumazul înalt ca al unui pușcaș marin, geaca Levi's întunecată.

Gulerul ridicat, țigara din gură, ochelarii Ray-Ban pe ochi. Are un aspect de dur, doar că lui nu-i prea pasă. Un zâmbet foarte frumos, doar că puțini sunt cei care au avut norocul să-l aprecieze.

Câteva mașini la capătul podului s-au oprit amenințător la semafor. Stau acolo, în rând ca la o cursă, dacă n-ar fi atât de diferite. Un Fiat 500, un New Beattle, o Micra, o mașină americană greu de identificat, un Fiat Punto vechi.

Într-un Mercedes 200, un deget plăpând cu unghia roasă lovește ușor un disc. Din difuzoarele laterale vocea unei trupe rock prinde viață pe neașteptate.

Mașina înaintează urmând fluxul. Ea ar vrea să știe *Where is the love...* Dar oare există cu-adevărat? De un lucru e sigură, voia ca sora ei de pe bancheta din spate să nu mai repete insistent:

— Pune-l pe Eros, hai, vreau să-l ascult pe Eros.

Mercedesul tocmai a trecut când țigara, de-abia terminată, căzu jos, aruncată cu o mișcare precisă, mânată și ajutată de o

adiere de vânt. El cobori treptele de marmură, își aranjă blugi și sări pe Honda blue VF 750 Custom ușor zgâriată pe lateral. Ca printr-o minune se regăsi printre mașini. Picioarul drept în Adidas oprește sau accelerează motorul care îl împinge puternic ca un val în traficul aglomerat.

Răsare soarele, e o dimineață frumoasă. Ea merge spre școală, el încă nu s-a dus la culcare după noaptea precedentă. O zi ca multe altele. Dar până la urmă nu va fi ca celelalte.

Roșu.

El o privește. Geamul este coborât. O șuviță de păr blond decolorat îi descoperă gâtul firav. Un profil lejer, dar hotărât, ochii albaștri, gingași și liniștiți, ascultă visători și aproape închiși acel cântec. Această calmitate îl surprinde.

— Hei!

Ea se întoarce spre el, mirată. El zâmbeste, oprit lângă ea, pe motocicletă, cu umerii lași, mâinile bronzate prea devreme pentru acea jumătate a lui aprilie.

— Vrei să te plimbi cu mine?

— Nu, merg spre școală.

— Păi, ai putea să nu te duci, nu? Vin să te iau din fața scolii.

— Scuze, îi zâmbi forțat și fals. Nu m-am exprimat clar, nu vreau să mă plimb cu tine.

— Uite, cu mine poți să te distrezi...

— Mă-ndoiesc...

— Îți voi rezolva toate problemele.

— Eu n-am probleme.

— De data asta eu mă-ndoiesc.

Verde.

Mercedesul 200 se repede înainte lăsându-i în urmă zâmbetul încrezut. Tatăl se întoarce spre ea:

— Cine era acela? Un prieten de-al tău?

— Nu, tată, un cretin.

Peste câteva secunde Honda este iarăși lângă ea. El sprijină cu mâna geamul, cu dreapta atinge acceleratorul, pentru a nu se încorda prea tare, dar cu acei patruzeci la oră n-ar fi avut probleme oricum.

Unicul care chiar pare să aibă probleme este tatăl.

— Dar ce face inconștientul ăsta? De ce se apropie așa tare?

— Stai liniștit, tată, mă ocup eu...

Se întoarce hotărât spre el.

— Ascultă, tu chiar nu ai altceva de făcut?

— Nu.

— Atunci, găsește-ți.

— Am găsit deja ce-mi place.

— Adică?

— Să mă plimb cu tine. Hai, te duc până la Olimpica, mergem repede cu motocicletă, luăm dejunul și apoi te aduc la ieșirea din școală. Îți jur.

— Cred că jurămintele tale nu valorează nimic.

— Într-adevăr, îi spune zâmbind. Vezi, deja știi multe lucruri despre mine. Spune-mi adevărul, îți plac, așa-i?

Ea râde și clatină din cap.

— Hai, ajunge, îi zice și deschide o carte pe care o scoate din geanta Nike de piele. Trebuie să mă gândesc la unica și adevărata mea problemă.

— Care?

— Examenul de latină.

— Credeam că sexul.

Ea se întoarce iritată. De data asta nu mai zâmbeste, nici măcar fals.

— Ia mâna de pe geam.

— Și unde vrei s-o pun?

Ea apasă butonul.

— Nu pot să-ți zic. E tata aici.

Geamul electric începe să se ridice. El așteaptă până-n ultima clipă, apoi trage mâna.

— Ne mai vedem.

Nu mai are timp să audă acel sec „Nu”. Înclină ușor spre dreapta. O ia spre curbă, escaladează și accelerând, dispare repede printre mașini. Mercedesul își continuă drumul, acum mai liniștit, spre școală.

— Știi cine-i acela? capul surorii apare brusc dintre banchete. I se spune io cu plus.

— Pentru mine e un idiot.

Respect pentru oameni și cărți

Apoi deschide cartea de latină și începe să repete ablativul absolut. Dintr-odată încetează și se uită afară. Este aceea într-adevăr unica ei problemă? Desigur că nu ceea ce zice tipul. Și oricum nu l-ar mai vedea vreodată. Se apucă iar să citească hotărâtă.

Mașina cotește la stânga spre Falconieri.

„Da, eu nu am probleme și n-o să-l mai revăd.”

Nu știe, de fapt, cât de mult greșește. În ambele cazuri.

Luna se înalță palidă printre vârfurile unui copac singuratic. Zgomote îndepărtate. De la o fereastră se aude o muzică lentă și plăcută. Puțin mai jos, liniile albe ale unui teren de tenis răspândesc raze sub paloarea lunii, iar piscina goală așteaptă să vină vara. La primul etaj al casei o fată blondă, nu prea înaltă, cu ochi albaștri și piele catifelată, se privește nehotărâtă în oglindă.

— Ai nevoie de tricoul negru de la Onyx?

— Nu știu.

— Dar de pantalonii albaștri? strigă Daniela din odaia sa.

— Nu știu.

— Colanții îi vei îmbrăca?

Daniela stă în ușă și se uită la Babi, la sertarele deschise și la lucrurile aruncate peste tot.

— Atunci am să iau asta...

Daniela se apropie călcând peste niște Superga de toate culorile aruncate pe podea, toate mărimea treizeci și șapte.

— Nu, pe acela nu-l lua! Îmi place mie.

— Oricum mi-l iau.

Babi se ridică în grabă cu mâinile în șolduri:

— Scuze, dar eu nu l-am îmbrăcat niciodată...

— Dar puteai să-l îmbraci pân-acuma.

— Și încă mi-l lărgești cu totul.

Daniela se întoarce lent spre Babi și o privește ironic.

Respect pentru oameni și cărți

— Ce-i asta? O glumă? Păi, chiar tu mi-ai luat fusta albastră și mi-ai lărgit-o, iar eu acum plutesc în ea ca o barcă pe mare.

— Ei și ce? Pe aceea ți-a lărgit-o Chicco Brandelli.

— Cum? Te-a pipăit Chicco și tu nici nu mi-ai spus? Cred că avem ceva de vorbit!

— Nu cred, judecând după fustă.

— Sunt doar aparente. Ce zici, cum ar sta geaca albastră peste bluzița roșie?

— Nu schimba subiectul. Spune-mi cum a fost.

— Păi, știi cum se întâmplă lucrurile astea?

— Nu.

Babi se uită la sora mai mică. E adevărat, nu știe. Încă nu poate să știe. Este prea rotunjoară și nu într-atât de atrăgătoare încât să convingă pe cineva s-o pipăie.

— Nimic deosebit. Îți amintești cum alaltăieri i-am spus mamei că mă duc la Pallina să învățăm împreună?

— Da. Și?

— Păi atunci m-am dus la cinema cu Chicco Brandelli.

— Și?

— Filmul nu era cine știe ce și nici el, să-ți spun drept.

— Bine, dar hai să ajungem la cel mai interesant moment. Cum s-a întâmplat că te-a pipăit?

— Păi, ne uitam la film de vreo zece minute și el a început să se agite. M-am gândit: „Da, scaunele în această sală nu sunt prea comode, dar mai degrabă cred că Chicco vrea să mă pipăie.” Și, de fapt, peste puțin timp, iată-l că se lasă ușor pe-o parte și își trece brațul drept pe după speteaza mea. Auzi, ce zici, să-mi pun compleul acela verde cu nasturi în față?

— Continuă.

— Pe urmă, de pe spetează, mâna lui a ajuns încet pe umărul meu.

— Și tu?

— Eu... nimic. Mă prefăceam că nu înțeleg. Priveam filmul foarte concentrată. Apoi m-a tras spre el și m-a sărutat.

— Te-a sărutat Chicco Brandelli? Uau!

— Ce țiți așa?

— Păi, e un tip cool.

— Da, dar se crede prea... Mereu se învârte în fața oglinzii, se aranjează... Ei, până la urmă a hotărât să mă cucerească definitiv. Mi-a cumpărat un cornet Algida. Și filmul îmi păru mai interesant, mai alés că înghețata avea alune deasupra. Era foarte gustoasă. Asta mi-a distras atenția și m-am pomenit cu mâinile lui pipăindu-mă prea jos pentru gusturile mele. Am încercat să-l împing, dar el nimic, s-a scufundat în fusta ta albastră. Și așa a lărgit-o.

— Ce porc!

— Da, și nici nu avea de gând să înceteze. Știi ce-a mai făcut?

— Nu, ce-a făcut?

— Și-a deschis pantalonii, mi-a luat mâna dreaptă și mi-a împins-o până jos. Da, acolo, la chestia lui.

— Ei, nul! E chiar un porc și jumătate. Și apoi?

— Eu, ca să-l calmez, a trebuit să-mi sacrific cornetul Algida. I l-am băgat drept în pantalonii deschiați. Să-l fi văzut cum a sărit!

— Bravo! L-ai dres!

Râd cu poftă. Apoi Daniela, profitând de veselia creată, se îndepărtează cu costumul verde al surorii sale în mână.

Puțin mai sus, în cabinet, pe o canapea moale de cașmir cu imprimeu, Claudio își pregătește pipa. Îl amuză toată vânzoleala asta cu tutunul, dar în realitate e doar un compromis, deoarece acasă nu-i mai permit să fumeze Marlboro. Soția, o pasionată jucătoare de tenis și ficele obsedate de stilul sănătos de viață, îi iau din mână țigara aprinsă, așa că el a trecut la pipă. „Îți dă mai mult statut, te face să arăți mai solid!”, i-a zis Raffaella. Și, de fapt, el s-a gândit mult. Mai bine să țină bucațica asta de lemn între buze și un pachet Marlboro ascuns în buzunarul de la geacă decât să se certe cu ea.

Aprinde pipa, apoi butonează canalele cu telecomanda. Știe la care să se oprească. Câteva fete coboară o scară laterală intonând un cântecel și arătându-și sânii voluptuoși.

— Claudio, ești gata?

Schimbă repede canalul.

— Desigur, scumpo.

Raffaella îl privește. Claudio rămâne așezat pe canapea

pierzându-și un pic din siguranță.

— Ține, schimbă-ți cravata. Îmbrac-o pe asta bordo.

Raffaella pleacă din odaie fără să îi dea posibilitatea de a discuta. Claudio își dezleagă nodul de la cravata preferată și tastează pe telecomandă numărul cinci. Dar în loc de fetele acelea frumoase, trebuie să se mulțumească cu o sârmană gospodină care, înrămată într-un alfabet, încearcă să se îmbogățească. Claudio își pune la gât cravata bordo, acordându-i nodului ei toată atenția.

În baia mică care desparte odăile celor două surori, Daniela își conturează exagerat ochii cu un eye-liner. Babi apare lângă ea.

— Cum îți pare?

Poartă o rochie cu flori, roșie, lejeră. O strânge delicat în talie, lăsând restul să cadă liber în jos, cum crede ea că e mai bine, peste șoldurile moi.

— Spune, cum îmi stă?

— Bine.

— Nu foarte bine?

— Destul de bine.

— Da, dar de ce nu zici foarte bine?

Daniela continuă să încerce să traseze o linie dreaptă care i-ar alungi un pic ochii.

— Ei, nu-mi place culoarea.

— Da, dar în afară de culoare...

— Nu-mi prea plac umerășele atât de mari.

— Da, dar în afară de umerășe.

— Ei, știi doar, mie nu-mi plac florile.

— Nu le lua în considerație.

— Atunci, da, arăți foarte bine.

Babi, nu prea mulțumită de apreciere și fără să știe măcar ce și-ar fi dorit să audă, ia sticluța de Caronne, cumpărată cu ai săi de la un duty-free la întoarcerea din Maldive. Ieșind, o lovește pe Daniela.

— Hei, fii atentă!

— Tu fii atentă! Ți-aș înnegri chiar eu un ochi. Uită-te cum te machiezi!

— O fac pentru Andrea.

— Care Andrea?

— Palombi. Am făcut cunoștință lângă școală. Vorbea cu Mara și Francesca, acelea dintr-a patra. Când ele au plecat, i-am spus că eram colega lor. Machiată așa, câți ani îmi dai?

— Păi, da, arăți mai mare. Cel puțin cincisprezece.

— Dar eu am cincisprezece.

— Șterge un pic aici...

Babi își duce arătătorul la gură umezindu-l, apoi îl poartă peste pleoapa surorii masându-o.

— Terminat!

— Cum e?

Babi se uită la ea ridicându-și sprânceana.

— Arăți de aproape șaisprezece.

— E totuși prea puțin.

— Fetelor, sunteți gata?

Raffaella, stând la ușă, declanșează alarma. Claudio și Daniela trec repede înaintea ei, iar ultima iese Babi.

Intră cu toții în ascensor. Seara e pe cale să înceapă. Claudio își aranjează mai bine nodul de la cravată. Raffaella își trece repede de câteva ori mâna dreaptă prin păr. Babi își aranjează geaca întunecată cu umere late. Daniela se privește pur și simplu în oglindă, știind deja că va întâlni privirea mamei.

— Tu nu ești prea machiată?

Daniela încearcă să răspundă.

— Ei, lasă, că și așa iar întârziem.

De data asta Raffaella întâlnește în oglindă privirea lui Claudio.

— Dar eu v-am așteptat pe voi, eram gata de la opt!

Traversează în liniște ultimele etaje. În ascensor pătrunde miros de mâncare pregătită de soția portarului. Acea aromă de Sicilia se amestecă pentru o clipă cu mireasma de Caronne, Drakkar și Opium. Claudio zâmbește.

— Doamne, Terranova face o tocană fantastică.

— Pune prea multă ceapă, apreciază sigur Raffaella, care de ceva timp preferă bucătăria franceză, spre neliniștea sinceră a tuturor și spre disperarea cameristei lor care era din Sardinia.

Respect pentru oameni și cărți

Mercedesul se oprește în fața porții de la intrare.

Raffaella urcă în față. Fetele se așază în spate.

— Pot să știu de ce nu parcați Vespa mai aproape de perete?

— Încă mai aproape? Tată, ești imposibil...

— Daniela, nu vorbi așa cu tata.

— Mamă, mâine putem merge cu Vespa la școală?

— Nu, Babi, e prea frig.

— Dar are parbriz.

— Daniela...

— Dar, mamă, toate prietenele noastre...

— Aș vrea să le văd pe toate prietenele voastre cu Vespa.

— Dacă asta te îngrijorează, atunci să știi că Peugeot-ul Danielei are viteză și mai mare.

Fiore, portarul, ridică bara. Mercedesul așteaptă ca în fiecare seară să se ridice bara de metal cu dungi roșii. Claudio face un semn de salut cu capul. Raffaella are grijă să încheie discuția.

— Dacă săptămâna viitoare va fi și mai cald, mai vedem.

Mercedesul pornește cu o scânteie de speranță în plus în inima fetelor și cu o zgârietură pe oglinda laterală.

Portarul se întoarce să privească televizorul.

— Nu mi-ai spus cum îmi stă îmbrăcată așa.

Daniela își privește sora. Are umerașele prea mari pentru gusturile ei și un look prea serios.

— Foarte bine.

A înțeles perfect cum să-i facă pe plac.

— Nu-i adevărat, am umerașele prea mari și nu arăt cine știe ce. Ești o mincinoasă și știi ceva? Pentru asta vei fi pedepsită. Andrea nici nu se va uita la tine. De fapt, se va uita, dar nu te va recunoaște cu atâta rimel pe ochi și va pleca cu Giulia.

Daniela încearcă să răspundă, mai ales că Giulia e prietena ei cea mai rea. Dar Raffaella pune capăt discuției:

— Fetelor, dacă nu încetați, vă întoarceți acasă.

— Serios?

Claudio îi zâmbește soției, prefăcându-se că întoarce volanul. Dar îi este de-ajuns o privire ca să-nțealegă că nu e momentul potrivit pentru glume.

Rapid și sprinten, întunecat ca noaptea. Raze și reflecții ba apar, ba dispar în oglinzile motocicletei. Ajunge în piață, încetinește un pic, destul cât să vadă că din dreapta nu vine nimeni și o apucă spre Vigna Stelluti cu toată viteza.

— Vreau mult să-l văd, sunt două zile de când nu ne-am vorbit.

O fată frumoasă, brunetă cu ochi verzi și cu un posterior atrăgător îi zâmbește prietenei, o blondă înaltă ca și ea dar mai plinuță.

— Madda, știi cum e, chiar dacă și a fost ceva asta nu înseamnă că aveți o relație.

Așezate pe motocicletele lor fumează țigări prea tari, încercând să pară mai mature.

— Și ce dacă, prietenii săi mi-au zis că el de-obicei nu sună niciodată.

— Dar pe tine te-a sunat!

— Da!

— Păi, poate a greșit numărul.

— De două ori?

Zâmbește fericită că și-a redus amica la tăcere, dar nici cealaltă nu se dă bătută.

— Totuși în prieteni nu prea poți avea încredere. Le-ai văzut fețele?

Nu departe de ele, pe motociclete puternice ca și mușchii lor stau Pollo, Lucone, Hook, Sicilianul, Bunny, Schello și alți câțiva. Cu nume neclare și istorii dificile. Nu au un serviciu stabil. Unii cu puțini bani în portmoneu, dar se distrează și

sunt prieteni. E destul. Și încă le place să se certe și de multe ori nu se mulțumesc doar cu atât. Opriți acolo, în piazza Jacini, așezați pe motocicletele lor Harley sau pe modele vechi clasice. Visate, dorite și, în sfârșit, obținute de unii după multe rugăminți de la părinții lor. Alții le-au căpătat cu sacrificiul propriilor buzunare, dar cei mai mulți au profitat de neatenția fraierilor care și-au lăsat portmoneele fie în portbagajul motocicletei, fie, mai rău, în buzunarul de la geacă și pe care lor nu le-a fost deloc greu să le șterpelească.

Nemișcați și surâzători, gata oricând să dea replica, cu zgârieturi și semne pe mâini, amintiri ale unor încăierări recente. John Milius ar fi fost înnebunit după ei.

Fetele, mai liniștite, aproape toate fugite de acasă cu pretextul că merg să doarmă la o prietenă, care șede de fapt și ea acolo. Zâmbesc împreună unite de o minciună comună.

Gloria, o fată în colanți albaștri și cu tricou de aceeași culoare, cu inimioare azurii, afișează un zâmbet splendid.

— Ieri m-am distrat de minune cu Darius. Am sărbătorit șase luni de relație.

Șase luni, se gândește Maddalena. Mie mi-ar ajunge și o lună...

Madda suspină și continuă să viseze, ascultându-și prietena.

— Ne-am oprit să mâncăm o pizza la Baffetto.

— Nu mai spune, am fost și eu pe-acolo.

— La ce oră?

— Păi... pe la unsprezece.

Urăște prietena care întrerupe povestirea. Întotdeauna se găsește ceva sau cineva care să-ți întrerupă visul.

— A, noi deja plecasem.

— Voi vreți să ascultați mai departe sau nu?

Un unic „Da” iese din gurițele celea cu arome stranii de luciu de buze fructat sau de rujuri furate de la vânzătoare distratate, sau din trusele mamelor pline de parfumuri scumpe.

— Într-un anumit moment vine chelnerul cu un enorm buchet de trandafiri roșii. Dario zâmbește, în timp ce toate fetele de-acolo din pizzerie mă privesc invidioase.

— Aproape regretă cea ultimă frază, dându-și seama că vedea în jurul ei exact aceleași priviri.

— Nicidecum pentru Dario... Pentrutrandafiri!

Un răs neghiob le unește din nou pe toate.

— Apoi m-a sărutat pe buze, m-a luat de mână și mi-a pus asta.

Le arată prietenelor un inel subțirel cu pietricică azurie în care se reflectă jucăuș ochii ei îndrăgostiți. Țipete de uimire și un „Foarte frumos” întâmpină acel inel simplu.

— Apoi ne-am dus la mine acasă și am fost împreună. Ai mei nu erau, a fost fantastic. A pus un disc de-al lui Cremonini, îmi place la nebunie. Apoi am stat pe terasă și am privit stelele.

— Erau multe?

Maddalena era fără-ndoială cea mai romantică din grup.

— Foarte multe!

Ceva mai într-o parte, altă versiune.

— Hei, ieri ai avut toată seara telefonul închis...

Hook. Părul lung buclat, puțin blond la capete, îi dă un aspect de îngerăș, dacă nu ar avea reputație de diavol.

— Hai, îmi spui ce-ai făcut ieri?

— Mai nimic. M-am dus să mănânc la Baffetto cu Gloria apoi, pentru că la ea nu era nimeni acasă, ne-am dus și ne-am tras-o. Ca de-obicei, nimic deosebit... Voi ați văzut cum au renovat cafeneaua Panda?

Dario caută să schimbe subiectul, însă Hook nu se lasă.

— La fiecare trei, patru ani se renovează localurile... Dar de ce n-ați sunat?

— Am ieșit așa, fără să ne gândim.

— Ciudat, tu niciodată nu faci ceva fără să te gândești.

Tonul lui nu promite nimic bun. Ceilalți își dau seama. Pollo și Lucone încetează să mai lovească cu picioarele o cutie turtită de bere. Se apropie zâmbitori. Schello trage mai lung din țigară și face un rotocol de fum.

— Știți, băieți, ieri Gloria și Dario au împlinit șase luni, iar el a vrut să sărbătorească de unul singur.

— Nu-i adevărat.

— Cum adică? Ai fost văzut cum mâncai la pizzerie.

E adevărat că între voi e așa de serios?

— Da, se vorbește că vrei să te faci florar.

— Uau!

Toți încep să-i dea ghionturi în spate, în timp ce Hook îl apucă de după gât și cu pumnul strâns îi dă una în față.

— Ce fraged...

— Auu, lăsați-mă.

Și toți ceilalți râd ca nebunii pe la spate, aproape sufocându-l cu mușchii lor anabolizați. Apoi Bunny, arătându-și cei doi dinți lați din față pentru care a și primit porecla, urlă fără încetare:

— S-o luăm pe Gloria.

Fetele coboară de pe motociclete și o iau la fugă. Gloria face doar doi pași și este înșfăcată brusc de Sicilianul. Părul ei blond contrastează ciudat cu ochii întunecați ai Sicilianului, cu sprânceana lui cusută nereușit și cu nasul acela turtit și moale, lipsit de osul fragil, fracturat câteva luni în urmă, în cantina Fiermonti.

— Lasă-mă, încetează.

Și celelalte fete se apropie de grup.

— Lăsați-o în pace.

— S-au ascuns ca niște cârțițe în loc să sărbătorească cu noi. Ei bun, hai să sărbătorim aici, cum vrem noi.

O aruncă în sus pe Gloria, râzând și glumind.

Dario, chiar dacă e un pic mai mărunțel decât ceilalți și îi place să dăruiască flori, își face loc printre ei, îmbrâncindu-i. O prinde de mână pe Gloria tocmai în momentul când o coboară și-o trage după sine.

— Acum, destul, opriți-vă.

— Și dacă nu?

Sicilianul zâmbește și se postează în fața lui îndepărtându-și picioarele. Are blugii ușor mai deschiși sub cuadrocipșii care se încordează. Gloria, apărută de spatele lui Dario, se vede pe jumătate. Până în acel moment și-a reținut lacrimile, acum își reține răsufarea.

— Dacă nu, ce-ai să faci?